

URMAREA LUI HRISTOS

- Duminică a treia din Postul Mare -

Postul Mare este un minunat urcuș spre desăvârșirea noastră, urcăm spre Sărbătoarea Învierii Domnului cu ajutorul acestor trepte care sunt Evangheliile duminicilor din această perioadă. Cugetând cu luare aminte la mesajul lor, urcăm la înălțimea chemării noastre de ucenici ai lui Hristos. Când ne vorbește despre Sfânta Cruce, Iisus Hristos se adresează nu numai mulțimii, dar și nouă. Ca și în mulțimea de atunci și astăzi printre noi sunt din aceia care, cucerțiți de învățătura Sa, se hotărăsc să-L urmeze. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie*” (Marcu 8, 34). Cel ce-și ia Crucea este omul gata pregătit să-și piardă sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie. A-l pierde pentru a-l câștiga. A deveni creștin înseamnă să te îmbraci cu cămașa morții. Ucenicii lui Hristos

trebuie să înfrunte nu numai moartea aceasta firească, ci chiar moartea silnică și moartea de ocară. Cei ce țin la viața lor n-au ce căuta pe calea lui Hristos, care este o cale a Crucii. N-au ce căuta pe această cale oamenii lumești, cei pentru care lumea este ceva. Pornesc cu sârg în câștigarea lumii, de parcă numai lumea întreagă i-ar satisface. Și totuși, preocupați de prețul lumii întregi, ignoră sufletul lor, de care nu se preocupă nicidecum. Pentru acești oameni lumești și firești, crucea nu poate fi decât nebunie și sminteală, cum spune Sfântul Apostol Pavel (1 Corinteni 1, 23-25). Cum pot oamenii aceștia să-și asume „*batjocorirea lui Hristos*”, când nu-i interesează decât lumea și lauda ei? Dacă ei nu urmăresc decât plăcerile, cum să primească chinurile crucii? Domnul știa că nu oricine poate să-l fie următor, de aceea nu înfrumusețează deloc situația celui pornit pe urmele Sale. Și chiar dacă nu toți sfinții și ucenicii lui Hristos au murit pe cruce, există totuși un fel de răstignire pe care o primesc toți ucenicii Domnului. Este vorba de o răstignire continuă, o răstignire a „*omului vechi*” (Romani 6, 6), printr-o statornică actualizare în viața de credință a Botezului creștin, care este moartea și îngroparea împreună cu Hristos, o răstignire a „*trupului, împreună cu patimile și cu poftele sale*” (Galateni 5, 24). Fără lepădarea de sine, nu poți nicidecum să urmezi cu adevărat pe Hristos. Pentru cei ce nu trăiesc această stare, lepădarea de sine nu este ușor de înțeles. Mulți cred că lepădarea de sine înseamnă renunțarea la anumite „*plăceri*”. Lepădarea de sine nu este cu nimic mai prejos decât răstignirea pe cruce. Diavolul ne va ispiti mereu să credem că putem să-L urmăm pe Hristos și fără lepădare de sine, adică păstrând cât mai mult din cele ale „*omului vechi*”, uneori fiind chiar blânzi cu trupul și avându-ne întotdeauna bine cu lumea. Asta îi face pe mulți să creadă că sunt următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este mereu împotriva Lui. Lepădarea de sine și purtarea crucii nu înseamnă chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Răstignirea noastră devine o răstignire împreună cu Hristos.

BUNA VESTIRE

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pământul. Astăzi, Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pântec și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mântuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfântă și mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii. Atât de adâncă este taina Bunei Vestiri, încât nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Biserica lui Hristos vorbește despre „*Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută*”. Înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a primit cuvintele îngerului și hotărând din toată inima să asculte porunca trimisă ei prin Gavriil, cu mare smerenie a zis: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău*”. În clipa aceea, când Fecioara a acceptat porunca, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pântec. Odată cu acesta, s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiute. Biserica îi cântă Fecioarei Maria „*Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii...*”. Această cântare este sfântă, deoarece Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covârșește pe toate cetele îngeresti cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfânt. Aceasta o adevărește și Sfântul Ioan Damaschin, în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicând: „*Înfrumusețatu-te-ai mai mult decât toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor*”. Dar care din darurile Preasfintei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfânt și îndurarea lui Dumnezeu? Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfântului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și i-a adus negrăită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste a Preacuratei Fecioare, mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, „*a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale*” (Luca 1, 48) și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pământ, „*fericită de toate neamurile*”. Smerenia a fost cea dintâi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă, nimeni nu se poate mântui. Am căzut din Rai prin mândrie. Să ne urcăm din nou la Dumnezeu prin smerenie, urmând modelul Fecioarei Maria.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;

• Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine însuși și pe copiii săi;

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sfânta Cruce a Domnului?

Răspuns: Rugăciunea pe care poate să o rostească atunci când însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoare Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin. Sau pur și simplu: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Poate să se întâmple ca cineva în jurul vostru să vă întrebe, nu care cumva te temi de vrăji? Să nu vă fie rușine. Explicați-le că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sfintei Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: În numele Domnului, dar totodată și pentru a-l curăța de toată întinăciunea.

† Crucea este făcută din slăbiciunile și înfrângerile noastre, însă chemarea este clară: Să ne iubim crucea! Poate că acesta să fie actul cel mai dificil, să te accepți așa cum ești.

† Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie.

† Creștinii sunt chemați să creadă în nebunia crucii. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Mărti 21 martie	14:00	Spovedanie
Miercuri 22 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Joi 23 martie	14:00	Spovedanie
Vineri 24 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Pomenirea celor adormiți
	13:00	Marșul pentru viață 2023
	14:30	Spovedanie
Duminică* 26 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

*Duminică 26 martie, se va trece la ora oficială de vară; slujbele se vor oficia după ora schimbată.

Greutățile

Un profesor universitar încerca să le explice studenților despre stres. A ridicat un pahar cu apă și a întrebat: „Cât de greu credeți că este acest pahar?”. Răspunsurile studenților au variat de la 20g până la 500g. „Nu depinde de greutatea lui absolută. Depinde de cât de mult îl țin în mână. Dacă îl țin pentru un minut, totul este în regulă, dacă îl țin pentru o oră, voi simți o durere în brațul drept. Dacă îl voi ține o zi întreagă, va trebui să chem o ambulanță. E exact aceeași greutate, dar cu cât o țin mai mult, cu atât devine mai grea”, le explică profesorul. Dacă ne purtăm mereu greutatea în spate, mai devreme sau mai târziu, nu vom putea să le ducem înainte, ele devin tot mai apăsătoare. Periodic să lăsăm deoparte greutatea, pentru a ne putea revigora și a fi capabili să le facem față. Mereu vor fi greutăți pe umerii noștri. Dar, cu înțelepciune, vom ști să ne eliberăm de greutatea lor, pentru a ne relaxa.

Povestea celor trei iepurași

Trei iepurași se plimbau prin pădure. La un moment dat, unul dintre ei a căzut într-o groapă destul de adâncă. Ceilalți doi de pe margine au început să strige:

- Vai, acolo o să rămâi, nu o să reușești niciodată să ieși!

Iepurașul căzut în groapă începu să se zbată și să se agațe de margini în dorința disperată de a ieși din groapă. Cei doi iepurași rămași la suprafață nu mai văzuseră un asemenea necaz și erau siguri că iepurașul căzut nu o să reușească niciodată, astfel că au început să-i spună iepurașului:

- N-o să reușești niciodată!

Pe măsură ce iepurașul încerca mai mult, ei repetau același lucru, se agitău și mai tare și îi spuneau că nu o să reușească niciodată! După multe încercări, iepurașul reuși să iasă. O așa grozăvie iepurașii nu mai văzuseră până atunci și-l întrebară:

- Vai iepurașule, dar cum ai reușit?

- Vă mulțumesc pentru încurajări, fără voi nu aș fi reușit niciodată iepurașul cel căzut în groapă era surd. El nu auzise cuvintele nici o clipă și a interpretat strigătele și agitația de pe marginea gropii drept încurajări. El nu ar fi reușit să iasă dacă ar fi auzit descurajările de pe margine. **Morala:** Trebuie să fii surd atunci când ceilalți te descurajează, să interpretezi orice gest ca pe o încurajare și să continui să perseverezi în a-ți atinge obiectivele.

